

ΓΕΝΙΚΟΣ ΙΣΟΛΟΓΙΣΜΟΣ Α. ΕΞΑΜΗΝΙΑΣ 1908

ENERGHIKON

ПАЕНТИКОН

11

ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑ. - Καὶ εἶτ' ἀνῶφελ' ἡ θυ-
 σία, ὅπως εἰ ἄλλες· δὲν ἔκαμε τίποτα, δὲν ἀλλάξε-
 τίποτα: αὐτὴ 'ναι τῆς μόρας ἡ θρηνωδία. Ἄν-
 τὴς ἔμενε δ' Λούκιος, πιστεῖν θὰ εἶταν εὐχαριστη-
 μένῃ ποῦ δυνήθηκε νὰ τοῦ δώσῃ αὐτὸ τὸ δείγμα τοῦ
 ὑστερνό, ποῦ δυνήθηκε καὶ τοῦ κάμῃ ὡς καὶ τῇ θυ-

"Ο ΝΟΥΜΑΣ"

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ
ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Γιὰ τὴν Ἀθήνα Δρ. 8.—Γιὰ τὰς ἑπαρχίας Δρ. 7
Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Δρ. 10.

Γιὰ τὰς ἑπαρχίας δεχομαστε καὶ τρέμνες (2 Δρ. τὴν τρέμνη) συνδρομές.

Κανένας δὲ γράφεται συνδρομητὴς ἢ δὲ στείλει μπροστὸν τὴ συνδρομὴ του.

10 λεπτὰ τὸ φύλλο λεπτὰ 10

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στὰ κισόκια (Σύνταγμα, Ὁμόνοια, Ἐθν. Τράπεζα Ὑπ. Οἰκονομικῶν, Σταθμὸς Τροχιοδρόμου (Ἀκαδημία), Βουλὴ, Σταθμὸς ὑπόγειου Σιδηροδρόμου (Ὁμόνοια), στὰ βιβλιοπωλεῖα «Ἑστίας» Γ. Κολάρου καὶ Σακέτου (ἀντίκρυ στὴ Βουλὴ).

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Οἱ φημερίδες μας στὴν Τουρκίαν—Τί μπορεί νὰ καταφέρει ὁ Τσαγκάρης—Ρεκλαμοκαμώματα τοῦ Σιάν—Ὁ παπαληστής—Υπουργικὴ μέριμνα.

Οἱ ΔΙΚΟΙ ΜΑΣ ποὺ ζοῦνε στὴν Τουρκίαν δὲν ἔχουν νὰ ὀφελῇσιν καὶ μεγάλα πράματα ἀπὸ τὰς Ρωμαϊκὰς φημερίδας ποὺ δὴ καὶ ὁμῶς θὰ μπαίνουν λεύτερα καὶ θὰ πουλοῦνται στὸ Ὀθωμανικὸν Κράτος. Ὅτι ὀφελῇσιν ἡμεῖς τώρα ἡμεῖς, θὰ ὀφελῇσιν καὶ αὐτοὶ καὶ μὴ τέττα ὀφέλεια (νὰ τὴν ποῦμε καὶ ζημιὰ, μέσα εἰμαστε) δὲν μπορεί νὰ λογαριασθῇ καὶ σημαντικὸν πρᾶμα.

Ὡστόσο ἂν δὲν ὀφελῇσιν οἱ Τουρκομερίτες, ἀπὸ τὸ καινουργίον αὐτὸ ἀγαθὸ, θὰ ὀφελῇσιν μεῖς ποὺ ζοῦμε στὸ Λεωτερο Κράτος, θὰ ὀφελῇσιν καὶ οἱ ἴδιες ἀκόμα οἱ φημερίδες, δὴ μοναχὰ ὀλίγα μὴ καὶ ἡθικά, καὶ ἀκούστε πῶς:

Πρῶτα πρῶτα οἱ φημεριδογράφοι μας θὰ συμαζώσουν λίγο τὴ γλώσσα τους, δὴ γράφουν γιὰ τὰ ἑξωτερικὰ ζητήματα καὶ θὰ πᾶν νὰ δημοκοποῦν καὶ νὰ πενταρολογοῦν μετὰ τὰς ψευτεῖς καὶ μετὰ τὰς ταυτολογίας, ἀφοῦ τὰ τέττα θὰν τοὺς κλείσουν τὸ δρόμον τῆς Τουρκίας, θὰν τοὺς βλέπουν δὴλ. τὴν κυκλοφορίαν τους—τὸ μόνο πρᾶμα ποὺ λογαριάζουν οἱ Ἀθηναῖοι φημεριδογράφοι. Ἀπὸ τὴν ἄλλῃ μεριά, μὴ καὶ θὰ μπαίνουν στὴν Τουρκίαν, θὰρξινῇσιν νὰ γίνονται σεμνότεροι καὶ ἀδραχνιότεροι, ἀφίνοντας πᾶν τὰ βρώμικα ἀναγνώματά τους καὶ τὰς ἄλλας ἀηδίες τους—πράματα ποὺ οἱ Τουρκομερίτες δὲν τὰ πολυνοστοῦν καὶ ποὺ οἱ Ρωμιοὶ καὶ μάλιστα οἱ Ἀθηναῖοι, τὰ συνειδίσκουν καὶ τὰ χάρουν γιὰ μοναδικὴν πνευματικὴν τροφὴν μας μαζί μετὰ τὰς θεατρικὰς σχολειοθεωρήσεις.

Νά, τὸ μόνο ἀγαθὸ ποὺ ἐλπίζουμε νὰ μᾶς φέροι ἡ Σουλ-

τανικὴ ἄδεια ποὺ δόθηκε νὰ μπαίνουν λεύτερα οἱ Ρωμαϊκὰς φημερίδες στὴν Τουρκίαν. Καὶ τὸ ἀγαθὸ αὐτὸ δὲν εἶναι μικρὸ, ἕνα λογαριάζει κανεὶς πόση ἀνάγκη εἶχε ὁ ἀχαλίνωτος πᾶν τύπος μας νὰ μπεῖ κάτω ἀπὸ Τουρκικὴ λογοκρισία—ἐστῶντας καὶ συνταγματικὴ.

★

ΝΑ ΠΑΙΝΕΣΟΥΜΕ καὶ τὸν Τσαγκάρη τοῦ «Κεντρικοῦ Πρακτορείου», γιὰτὶ τοῦ ἀξίζει. Τὰ καταφέρει σὲ τρεῖς μέρες νὰν τὰ κανονίσαι τὰ πράγματα καὶ νὰ ἰδρῶσαι τὰ ὑποπραχτορεῖα τοῦ στὴν Τουρκίαν καὶ νὰ βάλαι τὴ δουλειὰ στὸ δρόμον τῆς.

Ὁ Τσαγκάρης δὴλ. τὰ καταφέρει γιὰτὶ εἶναι ἄριστος μὲ θέλησιν καὶ μὲ ἐνεργητικότητα. Θὰ καταφέρει λοιπὸν καὶ τοῦτο, ἅμα τὸ θελήσει, νὰ βάλαι δὴλ. χαλινὰ στὰς φημερίδας, ἐνεργώντας ἕνα εἶδος Τουρκικῆς λογοκρισίας πᾶντος αὐτῆς. Κ' ἔχει καὶ δικαίωμα νὰν τὸ ἀπαιτήσιν. Γιὰ νὰ ἰδρῶσαι τὰς ὑποπραχτορεῖας, θὰ πῇ πῶς ἔκαμε ἔξοδα σημαντικὰ καὶ πῶς ἔστειλε ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ κρεμάσανε τὴν τύχην τους στὸ πούλημα τῶν φημεριδῶν. Ἀμα δὲ γράφονται καλὰ καὶ σεμνὰ οἱ φημερίδες, δὲ θὰ πουλοῦνται καὶ ἅμα δὲν πουλοῦνται, οἱ αὐτοὶ οἱ ἀνθρώποι καταστρέφονται καὶ ὁ Τσαγκάρης χάνει τὸν παρὰ του.

Σιδερένια λόγια ποὺ δὲ σκάνουν ἀντιλογίαν.

★

Ο ΣΤΑΝΗΣ κάλεσε δὴ γιὰ τὸν ἐρχόμενον μῆνα ὅλους τοὺς Ἑλληνοδικαστικούς νὰ πῶναι, λέει, μερικὰ μαθήματα παιδαγωγικὰ ἀπὸ τοὺς ἐπιθεωρητὰς τῶν σχολείων. Ὁ τα συλλογίζομασθε πῶς τὸ πρῶτον καὶ κύριον πρᾶμα, τὸ ζήτημα τῆς γλώσσας ποὺ δίδασκεται στὰς σχολαίς, δὲ λογαριάζεται καθόλου, θαρροῦμε πῶς τὰ τέττα παιδαγωγικὰ μαθήματα μοιᾶζον μετὰ τὸ νὰ ζητῇ κανεὶς νὰ ξανακαινοουργήσιν ἕνα γέριον δέντρο, κλαδεύοντάς το, δταν εἰς ρίζας τοῦ εἶναι καὶ μένουν σάπεις.

Μὴ δὲ κ. Στάνης θέλει πάντα νὰ γίνετ' ὁ λόγος γιὰ δαύτους καὶ τίποτ' ἄλλο δὲ λογαριάζει.

★

ΕΝΑΣ καπνέμπορος ποὺ ληστεύτηκε τὰς προάλλας στὸ Ἀγγελοκαστρο, κατὰγγειλε πῶς στὴ ληστεία εἶναι ἀνακατωμένοι καὶ ὁ παπᾶς τοῦ χωριοῦ.

Καὶ φυσικὰ, δταν καὶ τοὺς παπάδες τοὺς διορίζει ἡ Πολιτικὴ, καὶ μπορεί ἔτσι ὁ καθὲς κατασκολεφτὴς νὰ διορισθῇ παπᾶς, σῶνε μοναχὰ νάχει προστάτη κανένα Βλαχόδημαρχο.

★

ΑΦΟΥ ὅλα πᾶν τὰ ξετελώσαμε σὲ τοῦτο τὸ Κράτος, ἀρξινῇσιν νὰ φροντίζουμε καὶ γιὰ τὸ... μουσικὸν μας αἶσθημα. Ὁ κ. Λεβιδης, λένε, σύστησε στὸ Διευθυντὴ τῆς Ἀστυνομίας νὰ φροντίσαι ὥστε αἱ ὀρχήστραι τῶν καφενείων ἀνακρουσῇν ἐναλλάξ καὶ δὴ συγχρόνως καὶ ἐν ἀνταγωνισμῷ, ἐξ οὗ ἐπέρχεται οἰκτρὰ κακοφωνία.

Νά, Ὑπουργὸς ἀληθινὸς μετὰ φόρον καὶ ὅλα τὰγαθὰ μπορούμε πᾶν νὰν τὰ καρτεροῦμε ἀπ' αὐτόν! Καὶ μάννα μπορεί νὰ μᾶς βεῖται καμιά μέρα!

ΙΑΤΡΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΔΙΗΓΗΜΕΝΕΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΡΡΩΣΤΟΥΣ

Δημοτικὸ Νοσοκομεῖο «Ἡ Ἑλπίς». «Αἰδοῦσα Ἀσκληπιός». Κλινικὴ τοῦ καθηγητῆ κ. Γεράσιμου Φωκά.

Μᾶρκος Λαγκάδας, γεωργός, 60 χρονῶν, ἀπὸ τὴν Τήνον ἔχει καρκίνωμα τῆς φύσης.

«Αὐτὸ δὲν τὸ εἶχα ἀπὸ μικρὸς ἐγώ, μάτια μου· αὐτὸ, νὰ σὰς δῶω νὰ καταλάβετε, ἀπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι, εἶναι τώρα ἕνα, δύο, τρία ἐπὶ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ἄρχισε, ματάκια μου, καὶ ἔγινεν ὡς εἶδος πέτρα· ἐτοῦρξινεν, ἔγινεν, κατὰλαβες, ὅλο ὡς εἶδος πέτρα· ἄρχισεν, τέλος πάντων, ματάκια μου, καὶ ἐσκέπασεν ὅλο τὸ μέρος αὐτὸ καὶ ἐκλείστηκε τὸ μέρος οὗον ὀρούσα, ὅπως τώρα εἶναι κλειστὸ, κατὰλαβες· καὶ μετὰ ἐξακολουθοῦσιν, μάτια μου, μετὰ φεγούρα, οὗον ἤθελα νὰ ξύωμαι· τέλος καὶ ἐξέρχεται ὅλη καὶ εἰς διάστημα ἐνὸς μηνὸς μου ἤρθεν καὶ ὡς εἶδος αἷμα· ἀλλὰ δὲν ἐγνώριζα, κατὰλαβες ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν φύσιν καὶ... ἀπ' ἐξῶς;... δὲν ἐγνώριζα ἐγώ, μωρὲ ματάκια μου, ἐπειδὴ δὲν κατὰλαβον ἐγώ. Ἀπ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὅλο κλείει περισσότερο καὶ, μάλιστα, τὸ οὖρον δὲν ἐρχεται· ἀπ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ ὅλο κλείει ἐκείνο τὸ ἐπίδερμα, κατὰλαβες, καὶ τὸ ἐμποδίζει· ὅπότεν ἤθελα νὰ πάγω μ' ἑκκίγην, βλέπεις· ὅταν ἐπὶ ἡγίαν ἀφ' ἐσπέρης ἕως εἰς τὸ πρῶτον συνάξονται κατὰ ὡς εἶδος φλέγματι. Τί νὰ σὰς εἶπω ἄλλο, μάτια μου· αὐτὰς».

Ἐἶχε φέμωσι ἀπὸ γεννηταροῦδ'· ἔχει χρόνον καὶ πέρα ποὺ παρυσίασθη σκληράδην μετὰ πόνους καὶ μεγάλωμα τῆς φέμωσις· οἱ ἐλίες τῆς βουδῶνας ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ εἶναι φουσκωμένες. Ἐγινεν ἀκρωτήρισμα ἀπὸ τὴν ρίζαν τῆς φύσης στὶς 20 Μαρτίου· ἐβλάθη στεκούμενος καθεστῆρας καὶ ὕστερα ἀφ' ἐβλήθη οἱ ἐλίες· μετὰ τὴν ἐγχείρησιν ἐπαθε ἕνα δυνατόν μόλεμα ποὺ τὸν ἐκράτησε στὸ νοσοκομεῖον 44 ἡμέρας· ἔφυγε γιὰτρεμένους.

Κώστα Πάνος, 35 χρονῶν, ζευγίτης, ἀπὸ τὸ Λιδωρικί· ἔχει κατέβασμα ἀριστερό.

«Τί νὰ σοῦ πῶ, βρε ἀδερφέ! νά, αὐτὸ, ἀρρωστος εἰμαι, κατεβασμένος· ἄς πᾶν κατ' ἀνέμου! εἶναι τέσσερα χρόνια· τρῶν στ' ἀνάθεμα! Πρῶτ' ἀρχὴν

ὄχιαινοί, ὁλοπτόιστοι μ' ἀναλιντὸ χρυσάφι, γίνονται ἀνάεροι μ' ἕναν τρόπο θαναταστό, σὺν νὰ χάνουν τὰς ρίζας γιὰ νὰ κολυμῇσιν μέσα στὴν χαρὰ τῆς εὐωδίας τῶν· οἱ μαρμαροφῶδες Ἀλπεῖς ἀπόμακρα γράφοντες σὺν οὐρανὸν μὴν ὁμορφῶς γραμμὴ, οὗον ξανόγεις τῶναι ποὺ ἀναβρῶζει ἀπὸ τὸ φυλακισμένον πλῆθος τῶν κοιμισμένων ἀγαλμάτων».

(Ξαναπροβαίνει στὴ σιγαλιὰ ἡ Σειρηνούλα καὶ ἀκούεται ἡ καθάρια φωνὴ τῆς).

Ἡ ΣΕΙΡΗΝΟΥΛΑ.—Εἶσαι μονάχη;

ΣΥΛΒΙΑ, (μὲ κομμένη ἀναπνοή).—Ναί, περιμένω.

Ἡ ΣΕΙΡΗΝΟΥΛΑ, (πλησιάζοντάς).—Ἐλαφει;

ΣΥΛΒΙΑ.—Ναί, λίγο.

Ἡ ΣΕΙΡΗΝΟΥΛΑ, (μὲ ἀπειρὴν ψυχονία).—Θαρρεῖς πῶς ἐκλαίγεις ἕνα χρόνον. Ἐχεις τὰ μάτια σου καμμένα. Πάρα πολὺ σοῦ πονεῖ ἡ καρδιά.

ΣΥΛΒΙΑ.—Σώπα. Δὲν μπορῶ νὰ σφίξω τὴν καρδιά μου. (Στρυμώνεται ἐπάνω σὺν κορμὸν τῆς ροδόδαφνης ποὺ εἶναι κοντὰ τῆς, σπασμωδικὰ, μὴ μπορῶντας πᾶν νὰ βαστάξῃ τὸν ἀγῶνα τῆς προσδοκίας).

—Τώρα ἔρχεται, τώρα ἔρχεται. (Ἀφήνει τὸν κορμὸν καὶ ξαναμπαίνει στὸ δωμάτιον, σὺν πιασμένη ἀπὸ τὴν τρομάραν, μετὰ τὰ κινήματα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ

γυρεύει ἄστυλο).

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΜΠΕΑΤΑΣ, (ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰς ροδόδαφνας).—Μαμμά! Μαμμά!

(Ἡ μητέρα ἀνασκαρτᾷ, στρέφει, τρομαχτικὰ χλωμή).

Μαμμά!

(Ἡ κόρη δρῶν πρὸς τὴν μητέρα μετὰ κραυγὴν χαρᾶς, μετὰ τὸ πρόσωπον δὴ ἀναμμένο, ζεστό, μετὰ μαλλιά λυμένα, λαχανιασμένη σὺν ἀπὸ τρέξιμον πολὺ, κρατῶντας μὴν ἀγκαλιὰ ἀνάκατα λουλούδια. Καθὼς δρῶν, πέφτουν τὰ λουλούδια. Ἡ μισερὴ γέρνει πρὸς τὰ χερσάκια ποὺ τῆς περισφίγγουν τὸ λαιμὸν, προσφέρει τὴν ἐτοιμότητα μοσφὴ τῆς στάχτορα φιλία).

ΣΥΛΒΙΑ.—Μπεάτα μου! Μπεάτα!

ΜΠΕΑΤΑ, (λαχανιασμένη).—Ἀχ, πόσο ἔτρεξα, πόσο ἔτρεξα! Ἐφυγα, μοναχὴ μου. Ἐτρέξα, ἐτρέξα... Δὲ θέλανε νὰ μ' ἀφήσουν νᾶρθω. Ἀχ, μὴ ἐγὼ ἐφυγα, μετὰ τὴν ἀγκαλιὰ μου τὰ λουλούδια. (Σκεπάζει μετὰ νῆα φιλία τὸ πρόσωπον τῆς μάνας).

ΣΥΛΒΙΑ.—Εἶσαι ὅλη μουσκεμένη ἀπ' τὸν ἰδρῶτα, εἶσαι ὅλη ζεστή, καίς... Θεέ μου!

(Μετὰ τὴν δρῶν τῆς στοργῆς, πηγαίνει νὰ κάμῃ τὸ φυσικὸν τὸ κίνημα πῶς θὰ τὴ σκουπίσῃ κρατιέται ὁμῶς, κρῶβει στὶς ὀπίπας τοῦ φορέματος τὰ κολλῶντα τῆς καὶ ἕνα ῥίγος φρίκης, φανερό, τῆς διαπε-

νᾶ ὅλο τὸ κορμί).

ΜΠΕΑΤΑ. Γιατὶ δὲ μετὰ πιάνεις; Γιατὶ δὲ μετὰ σφίγγεις; Πιάσε με, πιάσε με, μαμμά!

(Ἀνασκαρτῶνται στὶς μύτες τῶν ποδιῶν τῆς, ὡς γιὰ νὰ τὴν ἀρπάξῃ τὸν μπερὸν τὸ ἀγκάλιασμα. Ἡ μητέρα ἀποτραβιέται, ἀνήμερη πᾶν νὰ βαστάξῃ).

ΣΥΛΒΙΑ.—Μπεάτα!

ΜΠΕΑΤΑ, (ἐπιθετικῶς).—Δὲ θέλεις; δὲ θέλεις;

ΣΥΛΒΙΑ.—Μπεάτα! (Προσπαθεῖ νὰ ἐκφράσῃ τὸ χαμόγελο μετὰ τὰ σβημένα τῆς τὰ χεῖλη, ποὺ τὰ στρεβλῶναι ὁ πόνος ὁ ἀπεριόριστος).

ΜΠΕΑΤΑ.—Παίχνειδ' αὐτὸν καίνεις; Τί κρύβεις; Ὁ, δός μου, δός μου αὐτὸ ποὺ κρύβεις!

ΣΥΛΒΙΑ.—Μπεάτα! Μπεάτα!

ΜΠΕΑΤΑ.—Σοῦ ἔφερα λουλούδια, τόσα πολλὰ λουλούδια! Κὺττα, κὺττα; (Καθὼς γυρᾷ γιὰ νὰ μαζέψῃ τὰ πεσμένα λουλούδια, βλέπει τὸ ἀγριονόριστον, τὴν φιλανδία τῆς καὶ τὴν γυρᾷ).

—Ὁ, ἡ Σειρηνούλα! Ἐδῶ εἶσαι;

(Ἡ Σειρηνούλα εἶναι ἐκεῖ, ἐμπρὸς στὰ τζάμια, δευροστέλωση, βουβὸς μάρτυρας, μετὰ τὰ μάτια προσηλωμένα πρὸς τὴν μάναν τὴν θλιμμένην. Ὅπως ἡ πνοὴ τοῦ ἀνέμου, ποὺ περνᾷ καὶ ξαναπερνᾷ μετὰ ἀπὸ τοῦ χαμόδεντρον τὰ φύλλωματα καὶ τὰ κάνει καὶ σιγο-